

trestnými činy jeho zřízců (tedy ani odcizením tiskopisů) nebyla expedice předčasnou. Že by stěžovatel své zřízení kontroloval, ne tvrdí ani stížnost, poukazujíc jen na to, že by to bylo fyzicky nemožným. Než na okolnost tu zákon pamatuje a dává tiskaři možnost — kdyby nestačil na veškeré své povinnosti — zříditi správce tiskárny, jenž, byl-li úřadem schválen, ručí za povinnosti tiskaři uložené (§ 5 zákona o tisku). Nestačil-li by na provedení úkolu toho snad jeden správce, může jich ustanoviti tiskař i více — třeba pro jednotlivé resorty — a ručí pak každý úředně schválený správce za svůj resort. Nebylo-li obžalovanému možno kontrolovati plnění příkazů jím daných, měl ustanoviti a úřadem dáti schváliti správce tiskárny, po případě i více správců, pokud tak neučinil, ručí za kontrolu svých nařízení sám, neboť jeho zavinění záleží právě v tom, že potřebnou kontrolu nezařídil. Zřetelem na tato právní hlediska bylo tu zavinění stěžovatelovo ve smyslu zjištění soudu nalézacího, a není proto zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. odůvodněn, při čemž se podotýká, že právní omyl zřízců ohledně předložení výtisků immunisovaného tiskopisu vzhledem ke striktním ustanovením zákona shora vyloženým tiskaře rovněž vyviniti nemůže. Soud nalézací hodnotil obhajobu obžalovaného až na to, co tento uvedl ohledně zcizení části letáků »Veškerému dělnictvu stavebnímu a příbuzných odvětví«. Toho však potřebí nebylo, neboť obžalovaný ne tvrdil, že učinil v tiskárně opatření, by zamezil takové jednání, s nímž právě vzhledem ke kvalitě svého podniku počítati měl a musil. Není proto ani zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř. odůvodněn.

Čís. 3574.

Zločinem podle § 81 tr. zák. jest již násilné zprotivení se vrchnostenské osobě v úmyslu, zmařiti úřední (služební) úkon jí prováděný, již pokus o způsobení protiprávního účinku, leč by šlo o jednání takového rázu a směru, že jimi nemohl býti onen úkon nikdy a za žádných okolností zmařen.

Skutková podstata nevyžaduje ani určité intensity ani delší doby fyzického násilí; stačí jakýkoliv odpor, který by musela vrchnostenská osoba vynaložením vlastních sil přemoci, kdyby chtěla úřední výkon vůbec provést.

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Zm I 21/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 15. listopadu 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Opodstatněním výtky, že rozsudek jest zmatečný podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., jest jen námitka, že jde v souzené trestní věci »o eklatantní příklad nezpůsobilého prostředku, který podle uznaných zásad jak judikatury, tak v literatuře vylučuje trestnost.« Námitkou tou ne-

ní stížnost v právu. Skutková podstata zločinu podle § 81 tr. zák. nevyžaduje — jak zrušovací soud již opětovně vyslovil (srovnej zvláště rozhodnutí č. 1340, 2635, 3309 sb. n. s.) — ani určité intensity ani delší doby fysického násilí, pokud se týče fysického násilí takového stupně, že vrchnostenská osoba není s to, by je zdolala, takže se jím pokračování ve výkonu služby znemožňuje; stačí jakýkoliv — těla osoby vrchnostenské přímo nebo nepřímo se dotýkající — odpor, který by musila osoba ta vynaložením vlastních sil přemoci, kdyby chtěla, úřední výkon vůbec provést. Zločinem jest podle jasného doslovu § 81 tr. zák. již násilné zprotivení se vrchnostenské osobě v úmyslu, zmařiti úřední (služební) úkon jí prováděný, již pokus o způsobení protiprávního účinku. I kdyby se vzhledem k této podstatě zločinu připustilo, že pro výklad pojmu násilného vztažení ruky jest použití zásad ustálených ve výkladu pojmu skutku vedoucího ke skutečnému vykonání podle § 8 tr. zák., bylo by lze vyloučiti z onoho pojmu jen jednání ke zmaření úředního (služebního) úkonu naprosto a povšechně nezpůsobilá, jednání takového rázu a směru, že jimi nemohl úkon ten nikdy a za žádných okolností býti zmařen. Takovou absolutní nezpůsobilost souzeného skutku stížnost netvrdí; naopak odvozuje nezpůsobilost jednání stěžovatelčina, rušiti, správněji zmařiti úřední výkon, ze značného stáří a chorobného stavu stěžovatelky a z přítomnosti výkonným orgánem přibraných četníků, tedy ze zvláštních okolností případu, pro které nemohl výsledek, o kterém zákon mluví jen ve vyznačení účelu trestného jednání, nastati ani z jednání povšechně, neboli za jiných okolností, zejména za jiného tělesného stavu pachatelova k přivodění tohoto výsledku způsobilého.

Čís. 3575.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

S hlediska § 14 čís. 1 zákona stačí i bezvýsledné působení na jiné osoby, jež podle pachatelova úmyslu směřuje k tomu a je zároveň objektivně způsobilé, by v nich vyvolán byl nepřátelský stav a nálada proti demokraticko-republikánské formě státu.

Spadá sem výkřik: »ať žije sovjetské Rusko«.

Při přečinech a přestupcích proti zákonu na ochranu republiky jest se v první řadě obíratí otázkou, zda povolení podmíněného odkladu výkonu trestu není vyloučeno ohledem na veřejný zájem (§ 35 zákona na ochr. rep.); teprve v druhé řadě přicházejí v úvahu osobní poměry obžalovaného.

Podmíněné odsouzení nelze povolit, řadí-li se závadný výrok svým obsahem k akci, kterou veřejný pořádek a obecný mír v republice již opětovně byl napaden.

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Zm I 142/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-